

Zdravko Vučinić MILORAD PEKIĆ, slike

Galerija Doma vazduhoplovstva, oktobar 2005.

Milorad Pekić kao umetnik već dugo godina traje na našoj likovnoj sceni. Na samom početku pokazao je nesumljiv smisao za likovnu organizaciju slike. On je širio svoja interesovanja i stalno pomerao fenomenološke granice dela. Razvijao se, menjao i polako uspostavljao poetiku kako bi dosegao čist plastički znak. To je uspeo da ostvari u potonjim radovima koji su nastali tokom proteklih nekoliko godina koliko istrajava na ovom, po mnogo čemu, promišljenom konceptu slike.

Dela o kojima je reč, koja ovom prigodom prvi put pokazuje sudu javnosti, čine radikalni pomak u njegovoj umetnosti, te se mogu smatrati celovitim, jezički doslednim, u svakom pogledu iznijansiranim segmentom dovoljno sadržajnim za stručnu analizu, pa i vrednovanje spram relevantnih kretanja u tekućoj umetnosti. U pitanju je prepoznatljiva vizuelna predstava zasnovana na vidljivoj stvarnosti ali ne u neposrednom, direktnom dodiru kreativne svesti sa poretkom fizičke stvarnosti. On je uvideo da slika može da živi bez ambicija da verno predstavi oblike iz prirode pa se priklonio njenom manje приметnom, ali posve izvornom materijalnom fenomenu. Poput

enformelista, na koje podseća izborom i načinom korišćenja pigmenta i druge vrste materijala, počeo je da istražuje suštinu strukture, njene osnovne premise, dabome, u skladu motiva koji ga ignoriše. U tom pogledu pejzaž koji neguje čini se opravdanim koliko prikladnim njegovoj osetljivosti kako bi što uspešnije materijalizovao datu ideju.

Pekić to uspeva da učini na veoma uverljiv način. On koristi guste, skoro reljefne kolorističke nanose, mešane, sačinjene od različitih supstanci. Pretvara ih u hromatski uspostavljene vrednosti svedene na jedan ton upotpunjen različitim vizuelnim refleksijama. Na prvom mestu se uočava predeo diskretnih naznaka, nekad čak jedva prepoznatljivih obrisa, uz to visoko dignutog horizonta, potom suptilno nanetih linija vertikala, horizontala i njihovih gotovo neprimetnih presecanja koje bogate likovnu sadržajnost. Utisak tonske zasićenosti ublažava svetlosnom poentom, zapravo njenim neosetnim vibracijama koje izviru iz materijalnog tkiva, iz njegovog fizičkog primata. Prizor pejzaža koji nastoji da ostvari, uopšten je i realizovan široko organizovanim površinama, svedenim na njegove elementarne naznake. Autor ovih radova je postigao visok stepen zanatske veštine. Ovladao je svim činjenicama slike – kompozicionom šemom, prostornim nivoima, planovima, zatim, fakturama, za njega važnom komponentom koja sudeluje u građenju jasnog jezičkog govora koji opus Milorada Pekića čini prepoznatljivim i, nema sumnje, zapaženim u delu naše novije umetničke prakse.